EL DAVANTAL de PERE CALDERS

Val més no envalentir-se

Confesso la meva admiració per la gent vanitosa. Té molt de mèrit sentir-se important en un món tan convulsionat per les autosuficiències particulars.

Ho dic perquè la vida m'ha ensenyat —entre moltes altres coses— a desconfiar de sentir-me content de mi mateix. A la meva edat, podria explicar molts casos que m'afecten, però em limitaré a contar-ne algun que és força il·lustratiu.

M'han fet l'honor de convidar-me a visitar una colla d'escoles, una activitat que m'ha valgut grans satisfaccions. Sovint, els professors han tingut la gentilesa d'enviar-me, pocs dies després dels meus col·loquis, treballs dels alumnes sobre les impressions que els havia produït la conversa amb ells. Alguns d'aquests treballs són una delícia i (tornant al tema que he encetat) m'han servit per a frenar-me les pretensions.

Un nen que devia tenir uns vuit anys va escriure en la seva tasca d'encàrrec escolar: «En llegir-ho, se'm va escapar el riure i cada vegada que hi penso encara ric. Aquest nen, observador i franc, va dir el que pensava en una lloable arrencada de sinceritat. Però suposo que a mig coronar la frase devia tenir un remordiment i ho va arreglar atribuint-me una mitja simpatia. Vaig agrair-li de veres la bona voluntat.

També he estat beneficiari d'altres sistemes de reconeixença. M'envien tres o quatre folis amb les signatures dels alumnes i, a sota de cada una d'elles, unes paraules amables, com ara: «Gràcies per haver estat amb nosaltres». O «ens va agradar molt que vingués», o «em diverteixo llegint-lo». Generalment, s'hi observa un esforç per afalagar-me. Però no sempre, no sempre...

Entre els papers que guardo curosament, hi ha un plec amb una cinquantena de signatures que corresponen a escolars joveníssims. Van acompanyades de la preceptiva ratlla d'opinió com a peu de firma. Tinc per costum llegir-les totes, em sembla obligat i gratificant.

I vet aquí que, en el plec que comento, dissimulada en una mar de cal·ligrafies, n'hi ha una de molt ben traçada, segura i neta. És d'una nena que es diu Lídia i em callo el seu cognom per no ferir intimitats. La Lídia, sota la seva signatura, amb bona lletra, hi va posar: «Senyor Calders: els seus contes no valen res.»

I apa! La Lídia, amb la seva contundència, es devia treure un pes de sobre, el mestre o la mestra no se'n van adonar i jo vaig rebre una nova lliçó d'humilitat, una cosa que sempre és convenient per a la salut mental.

Podria fer una veritable antologia d'anècdotes verídiques, poc o molt en el sentit apuntat, i no pas sempre atribuïbles a nens o nenes de curta edat. En una ocasió, un amic de mútua estimació (d'aquelles que no ofereixen dubtes) em va felicitar de tot cor per un premi atorgat a un llibre meu. L'amic estava content de debò, exultava, i em digué:

—Et felicito i t'admiro perquè has escrit un llibre com aquest. Jo no tindria pas tanta paciència!